

[Poul Hartling.]

havde venstre mandatmæssige muligheder for at vælge det grønlandske folketingsmedlem, hr. Knud Hertling, til stedfortræder i Nordisk Råd. Derved fik han adgang til at deltage i rådets arbejde. Vi valgte ham i oktober 1965 og igen i oktober 1966. Efter valget nu kunne venstre ikke længere sikre hr. Knud Hertling denne plads, fordi vi kun kunne vælge 3 medlemmer og 3 stedfortrædere mod hidtil 4. Derimod var der en mulighed for at bevare pladsen, hvis hr. Knud Hertling gik i valgforbund med os. Det havde ikke før været nødvendigt, men nu var det blevet det, og det fandt både han og vi naturligt. Det var ganske klart, at der ikke heri lå nogen politisk tilkendegivelse. Valgforbundet blev aftalt og anmeldt til folketingets bureau. Det måtte vække forundring, at den socialdemokratiske gruppes nye formand og politiske ordfører greb ind i sagen og øvede pression mod hr. Knud Hertling. Pressionen var så stærk, at hr. Knud Hertling følte sig tvunget til at opgive det aftalte forbund.

Der ligger ikke i mine bemærkninger nogen kritik mod hr. Knud Hertling. Jeg tror, vi forstår, hvad han har været udsat for. Men der ligger en misbilligelse af den socialdemokratiske ordfører og gruppeformands optræden. Han har gennem sin handling presset det grønlandske folketingsmedlem til at bryde en aftale, og han har derved rent konkret skaffet socialistisk folkeparti et medlem af Nordisk Råd og hindret hr. Knud Hertling i at bevare sin hidtidige mulighed for at være med i Nordisk Råds arbejde.

En episode som denne styrker ikke tiliden, men man skal måske tage den som et første udtryk for den nye stil, som hr. Per Hækkerup skulle bringe ind i folketingets arbejde.

Statsministeren henviste i sin erklæring til åbningstalen fra oktober. Det kunne han med megen ret gøre, for problemerne er jo de samme som før valget, og problemerne er jo ikke udtømt med den kildeskat, som man gerne ville gøre til valgets hovedproblem. Der er mange andre og store spørgsmål, som skal løses.

Det skal noteres med anerkendelse, at regeringen erklærer, at Danmarks udenrigs-

politik, sikkerhedspolitik, forsvarspolitik og markedspolitik er uændret.

Det må også anerkendes, at regeringen vil vedstå det indgåede boligforlig og gøre boliglovgivningen færdig. Den tilføjede bemærkning om, at man vil foreslå en offentlig boligfond, må dog give anledning til spørgsmål. Når man i forhandlingerne i forbindelse med boligforliget gennemdrøftede dette problem og enedes om ordningen med rentesikring af et antal lejligheder, er det så ikke et brud på forliget at indrette en ny fond? Videre: hvilke penge skal der i en sådan fond, og hvorfra skal de komme? Er det rigtigt at vende tilbage til et system, der let kan blive tilskud til bygherrer i stedet for lettelse for lejere?

Men blandt alle problemerne melder sig først og fremmest de økonomiske, som trænger sig på i dag fuldt så stærkt, som de gjorde før valget. Der er mange tegn på, at vi er på vej ind i vanskeligheder, som man nok gør klogt i ikke at bagatellisere. Jeg skal nævne nogle af dem.

Industriproduktionen er vigende. I første halvår af 1966 var industriproduktionen mindre end i første halvår af 1965. Og selv om det kun var en enkelt procent, så var det dog et brud på den fremgangslinje, vi gennem mange år har vænnet os til at betragte næsten som en selvfølge.

Investeringerne er faldende. For industrien ventes de i år at blive 12-15 pct. mindre end sidste år. Vi kunne have haft god brug for øgede investeringer, fordi de kunne have styrket dansk konkurrenceevne og samtidig givet grundlag for voksende reel velstand. I stedet må vi erkende, at dansk konkurrenceevne gennem det sidste par år er blevet alvorligt svækket.

Eksportfremgangen er nu mindre. Den eksportfremgang, som regeringens økonomiske sekretariat i foråret med rette anså for nødvendig, for at vi her i landet fortsat kunne sikre beskæftigelsen, er langtfra blevet nået.

De store vanskeligheder, som har ramt landbrugets produktion og eksport, hænger sammen med, at markedsdelingen og andre landes ordninger hindrer dansk landbrug i at udnytte sin konkurrenceevne. Men de hænger også sammen med det indenlandske omkostningspres, der svækker dansk